

Prelato laiškas (2010 m. gegužė)

Prelatas ragina Šventajai Marijai po kojom palikti kasdienio gyvenimo rūpesčius, kaip daugybę kartų darė šv. Chosemarija.

2010-08-15

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Pradedame šį Opus Dei švenčiamų Marijos metų mėnesį, ypatingai pašvęstą Mergelei. Širdimi ir mintimis iškart nusikeliame pas

Šventąją Mariją, Dievo ir mūsų
Motiną, dėkodami Jai už
nesuskaičiuojamą daugybę malonių,
kurios per Ją mums nuolat
suteikiamos. Vienas jų žinome, apie
kitas net nenutuokiame, bet tikra
tiesa, norėdamos, kad dar labiau
pagerbtume Dievo Motiną, Jis mums
nori suteikti savo malonės lobius su
Švenčiausiosios Mergelės padėjimu,
kuri visada glaudžiai susivienijusi su
savo Sūnumi ir nuo jo priklausanti.
*„Motiniškas Marijos tarpininkavimas
nemeta šešėlio ant vienintelio ir
tobulo Kristaus tarpininkavimo“*, –
aiškino Jonas Paulius II, kalbėdamas
apie kai kuriuos Vatikano II
Susirinkimo dokumentus. Priešingai,
 pridūrė, *„Marija toli gražu nėra
kliūtis vieninteliam Kristaus
tarpininkavimui, bet išaukština jo
vaisingumą ir veiksmingumą“* [1].

Šiomis dienomis ypač Jai dėkojame –
atleiskite už įsiterpimą – už 32 jūsų
brolius, kuriuos 8 d. įšventinsiu į

kunigus šv. Eugenijaus bazilikoje.
Melskime Mergelę už juos ir už visus
kunigus.

Krikščioniško dvasingumo istorija
kupina pavyzdžių, kurie įrodo, kaip
motiniškai mūsų Motina globoja savo
vaikus ir jiems suteikia ypatingų
malonių. Pati seniausia malda
Marijai *Suub tuum praesidium*, kurią
tiek kartų kartojo šv. Chosemarija,
siekia trečiąjį amžių ir išreiškia štai
kokį pasitikėjimą ir tikrumą: „*Tavo
apginimo šaukiamės, Šv. Dievo
gimdytoja...*“. [2]

Visi savo gyvenime esame pajutę
geradarės Šventosios Marijos
buvimą, kad galėtume priartėti prie
Viešpaties. Dėl šios priežasties ir dar
dėl to, kad Ji to nusipelnė (juk nėra
kilnesnės būtybės už Mergelę, tik
Dievas), niekada negalėsime Jai iki
galo atsidėkoti už Jos globą ir
niekada nepajėgsime Jos užtektinai
išaukštinti. Šv. Chosemarija,

tęsdamas krikščioniškąją tradiciją, sakė: „***Praėjusiais šimtmečiais teologija paskelbė posakį, kuri įkūnija krikščionių meilę Dievo Motinai: de Maria, numquam satis, niekada nebus per daug kalbėti ir rašyti apie kilnumą tos, kuri paaukojo savo kūną ir kraują antrajam Švenčiausiosios Trejybės Asmeniui***“ [3].

Šios priežastys yra motiniško nuolankumo pamatas, nuolankumo, kuris šiomis savaitėmis žydi visame pasaulyje. Mes priduriame dar ir keletą ypatingų progų, kurios mus kviečia išpažinti mūsų Motiną su ypatinga meile. Turiu omeny dvi šio mėnesio sukaktis: pirmąją mūsų Tėvo piligrimystę 1935 m. *Sonsolese* ir devintines priešais Gvadalupe's Mergele 1970 m. Dėkingi šių įvykių, įeinančių į Opus Dei istoriją, prisiminimai mus skatina apmąstyti, kad, kaip pabrėžia Benediktas XVI, „**su Dievo Sūnaus Įsikūnijimu į**

laiką įsiliejo amžinybė (...). Laikas tapo, taip sakant, „palytėtas“

Kristaus, Dievo ir Marijos Sūnaus, ir iš Jo įgavo naujų stebinančių prasmių: virto išganymo ir malonės laiku“ [4]. „**Todėl, – apibendrina Popiežius, – turime visus savo gyvenimo netikėtumus – svarbius ar menkus, paprastus ar nesuvokiamus, džiugius ar liūdnus – patikėti išganymo ženklui ir priėmus Dievo kvietimą leisti vedamiems prie tikslo, kuris peržengia laiko ribas: amžinybės link**“ [5].

Dvi mūsų istorijos šventės, kurias trokštu priminti, kuo aiškiausiai atskleidžia šį Dievo įžengimą į žmonijos istoriją, tiksliau, į šios Bažnyčios dalelės, Opus Dei, istoriją.

1935 m. gegužės 2 d. – rytoj sukanka 75 metai – kai šv. Chosemarija pradėjo gegužės piligrimystės tradiciją, kuri atneša dvasinių vaisių

gausą. Nuo tada milijonai žmonių išmoko iš arti aukoti Mergelei savo sūnišką meilę. Raginu jus dar labiau stengtis šį mėnesį, kad į šias keliones pas Mergele Mariją mus lydėtų daug draugų. Trokštame dėkoti Mergelei už Bažnyčios ir už kiekvieno Jos vaiko globą.

Nuolatinis mūsų Motinos išpažinimas yra aiškus įrodymas, kad siela alsuoja krikščioniška aplinka. Galbūt mūsų kelyje pasitaikys klaidų – nė vienas žemėje nesame tobulas – bet tas, kuris karštai meldžiasi Mergelei, kartodamas galbūt vaikystėje išmoktas ir neužmirštas maldas, įrodo, kad širdyje alsuoja krikščioniška dvasia ir mūsų Motina jam padės: dabar – kaip kalbame maldoje „Sveika Marija“ – ir mūsų mirties valandą.

Trokškime įkvėpti sūnišką meilę Šventajai Marijai ir kitiems.
Pakviesdami savo pažįstamus,

draugus, gimines mus lydėti gegužės piligrimystėje, padėsime jiems atrasti džiaugsmą ir ramybę, kuriomis mūsų Motina užplūsta sielas tų, kurie laiko save Jos vaikais. O kad daug moterų ir vyrų įprastų kasdien kalbėti šventąjį Rožinį! Ar ryžtingai nugalime baimę likti nesuprasti, pradėdami šiuos pokalbius? Ar meilė Marijai mus įkvepia trokšti gero žmonėms?

Kita labai svarbi šio mėnesio sukaktis mūsų šeimai – tai keturiasdešimties metų jubiliejus nuo mūsų Tėvo kelionės į Meksiką melstis priešais Gvadalupės Mergele. Prisimenu tą nuostabą ir džiaugsmą visų, tuomet buvusių šalia jo, kai 1970 m. gegužės 1 d. jis mums paskelbė norįs leistis į šią kelionę. Nedelsdamas nurodė sutvarkyti visus reikiamus formalumus ir ankstų gegužės 15 d. rytą atvyko į Meksikos žemes. Įkvėptas meilės Bažnyčiai, Popiežiui, ir sieloms

troško Mergelei patikėti savo širdies intencijas. Aiškino: „***Ko meldžia Tėvas? Tėvas meldžia prie mūsų Motinos Šventosios Marijos, Meldžiančios Visagalybės kojų už taiką pasaulyje, už Bažnyčios šventumą, už Opus Dei ir už kiekvieną savo dukterį ir sūnų***“ [6].

Jau skrydžio į Ameriką metu jautėsi įtemptas mūsų Įkūrėjo pamaldumas. Vos atvykęs į Meksiką, nors buvo trečia ryto, panoro nedelsdamas pasimelsti priešais Gvadalupe's Mergele. Nepavyko, nes taip anksti bazilika buvo uždaryta. Bet vos ji paliko gydytojai ir jo vaikai, kad priprastų prie aukštumų ir laiko zonos pokyčio, jis nukeliavo į *Villą*, lydimas kelių savo vaikų. Šis jo apsilankymas buvo pirmasis Meksiko apskrityje. Pašlovinęs Švč. Sakramento Jėzų, atsiklaupė klebonijoje ir apie pusantros valandos paniro į maldą. Per tą laiką bažnyčioje ėmė rinktis mūsų Tėvo,

pagalbininkų, draugų dukterys ir sūnūs, kurie troško melstis kartu su mūsų Įkūrėju.

Kadangi malda prailgo, tėvas Pedro Cascario, kuris tuomet buvo vikaras, perspėjo mūsų Įkūrėją, kas dedasi. Kadangi mūsų Tėvas vengė kreipti visų dėmesį, nutraukė savo pokalbį priešais Gvadalupės Mergelės atvaizdą ir paprašė, kad šis menkas incidentas liktų užmirštas. Kitą dieną ir per visas devintines meldėsi balkonėlyje, kiek nepatogiai, bet jis buvo pakylėtas aukščiau žemės, gana arti prie Gvadalupės Mergelės, toli nuo žmonių žvilgsnių. Ten šv. Chosemarija galėjo kreiptis į Gvadalupės Mergele nesivaržydamas, kalbėti balsu ir taip Jai išsakyti savo širdies bėdas. Ačiū Dievui, galėjome užsirašyti jo žodžius per šituos pokalbius su Mergele, kuriais kvietė dalyvauti dar ir ten buvusiuosius.

Jo, kaip sūnaus, malda buvo itin gili, įkūnijanti visišką atsidavimą Dievo valiai, bet kartu ir atkakli, kaip mažo ir pasitikinčio vaiko malda. Pirmąją devyndienio dieną, gegužės 17 d., balkonėlyje kelias minutes paskyręs susikaupimui, paragino visus kartu sukalbėti tris Rožinio dalis, o po kiekvieno slėpinio patylėti. Galiausiai perskaitė kelias ištraukas iš Evangelijos, kuriose Viešpats pabrėžia prašymo maldos būtinybę. Pateikiu kelis šios maldos žodžius, maldos, kurią jau būsite bent iš dalies perskaitę ir apmąstę kitomis progomis.

„Jėzus mums sako, kad viskas, ko prašysime maldoje tikėdami, bus mums suteikta. Tikėjimo mums netrūksta, nes jį mums suteiki Tu, Viešpatie. Šis tvirtas pažadas niekada nepraras savo vertės, nes jo žodžiai, Viešpaties žodžiai, nesensta.

Esame atvykę čia daugybės sielų
vardu, atvykome prašyti, melsti kaip
mažas vaikas, neabejojantis, kad jo
bus išklausyta. Meldžiame kaip
mažas vaikas, kaip maža šeima, ir
noriu, kad Opus Dei visada būtų kaip
maža susivienijusi šeima, nors ir
esame pasklidę po visą pasaulį.
Meldžiame Tave reikalaudami,
prašydami per tavo Motiną,
žinodami, kad turi mus išklausyti.

*Iterum dico vobis– **mums sako**
šventas Matas – quia, si duo vobis
consenserint super terram, de omni re
quamcumque petierint fiet illis a Patre
meo qui in caelis est (Mt 19, 18).*

**Meldžiamės prašydami,
susivieniję su tauta, kuri čia
dabar susirinkusi, su kunigu,
laikančiu mišias, su Tavo Motinos
garbinimo kultu. Kreipiamės į tave
mes ir visi, su dideliu tikėjimu bei
viltimi, kad Tu mus girdi
kiekviename žemės kelyje. Ši
malda yra visų šalių, visų sielų,**

visų rasių ir kalbų malda. Jų malda yra mūsų malda, ir į Tave, Viešpatie, per Tavo Motiną kreipiamės su nuolatinio prašymu. Su šiais žodžiais jus raginu pajusti atsakomybę melsti Viešpatį, net tada, kai siela išdžiūvusi ir sunkiai mezga pokalbį su Juo. Nepaisant mūsų silpnybių, nepaisant to, kad nežinome, ką sakyti, užtenka noro kalbėtis, kad užsimegztų malda ir būtų išpildyti mūsų prašymai“. [7]

Mano dukterys ir sūnūs, trumpai susimąstykime: ar mes šiomis akimirkomis ir visada tęsiame mūsų Tėvo prašymą, susivieniję su jo malda, kuri Danguje virto amžina, už Bažnyčią ir Opus Dei. Nesvarbu, kad kartais jaučiamės tušti, sausi, nes širdis neįsitraukia į mūsų meditacijas ir maldas balsu. Šv. Chosemarija aiškino: „***Dar kartą kartoju, kad nesunerimkite, jei nejaučiate užsidegimo, jei sunku įsijausti į***

maldą. Esame tarsi sargybos kariai, atliekantys savo pareigą, kariai, bet ir vaikai. Jei nežinome, ką sakyti, bet žinom, kad turime melstis, meldžiamės kaip kariai, bet ir kaip vaikai, tikėdami. Primename Jam, nors ir vien žodžiais, kad turi laikytis savo pažado, kad mes prašome Jo mus išklausyti: tai primygtinas prašymas, bet prašymas vaiko, kuris kreipiasi į Tėvą, remdamasis Jo Sūnaus pažadu. Be abejo, glaudžiamės ir prie Motinos, meldžiame jos visagalės pagalbos: Motina, išklausyk mus!“ [8]

Manau, kad kiekviena ir kiekvienas iš mūsų trokštame taip melstis arba išmokti taip melstis, su tokiu pat tvirtu pasitikėjimu, atsidavę į mūsų Dangaus Motinos rankas. Šiais laikais, kaip jums ne sykį esu priminęs, turime nuolat melstis už Bažnyčią, už Popiežių ir jo pagalbininkus, už vyskopus, už

kunigus ir už visą Dievo tautą.
Stenkimės su užsidegimu išsakyti
šias savo intencijas mūsų Motinai šio
gegužės mėnesio piligriminėse.
Manai, kad pajutę tavo meilę
Šventajai Marijai, tavo aplinkiniai
irgi panortų Ją mylėti, prisiglausti Jos
užuovėjoje?

Turime melstis kupini pasitikėjimo,
tikėjimo, kuris pajėgus nuversti
kalnus, kaip tvirtino Viešpats.
Pasiklausykime toliau pirmosios
mūsų Tėvo maldos balsu priešais
Gvadalupės Mergelę. „*Omnia
quaecumque orantes petitis, credite
quia accipietis, et evenient vobis*, „*ko
tik prašote melsdamiesi, tikėkite, kad
gaunate, ir jūs turėsite*“ (Mk 11,24). ***Ir
turėsite! Šie žodžiai mums
suteikia pasitikėjimo. Taip kalbėjo
Jo Sūnus, Sūnus, kuris negali
meluoti! O iš mūsų prašoma
tikėjimo. Tikėjimo, kurį jau turime,
todėl ir ateiname prašyti; bet
prašydami dar ir sakome: adauge***

nobis fidem! (Lk 17, 5) Turime būti atkaklūs, nuolat visada, kaip tada, vaikystėje prašydavom motinų, taip pat! Tie, kurie esame čia susirinkę, meldžiamės už visus ir visų vardu, net ir tada, kai mums trūksta užsidegimo, kai sunku pradėti kalbėti, pasakyti Tau, ką norime. Omnis enim qui petit accipit, et qui quarit invenit, et pulsanti aperietur (Lk 11, 10). Ir vėl kalba Jėzus Kristus, o Jo žodžiai užrašyti šventojo Luko. Jis mums kuo aiškiausiai pasakė, kad neužmirštume: kiekvienas, kas prašo, gauna. Todėl turime nenustoti prašyti, turime išdrįsti prašyti su pasitikėjimu, reikalaudami. Todėl čia ir atvykome, todėl turime stengtis, kad mūsų malda būtų nuolatinė, kupina užsispyrimo. Mūsų Motina, kalbėk Tu už mus, ir leisk mums prašyti vis daugiau“ [9].

Čia ir sustosiu, mano dukterys ir
sūnūs, nors mūsų Tėvo malda tęsėsi
dar ilgai. Bet negaliu nepriminti, kad
antroje mėnesio dalyje minėsime tris
iškilias liturgines šventes: Viešpaties
Žengimą į Dangu, Šventosios Dvasios
atsiuntimą (Sekmines) ir
Švenčiausiosios Trejybės šventę.
Mergelė, jei į Ją kreipsimės, mus
įkvėps geriau pasiruošti šioms
šventėms, kaip įkvėpė pirmuosius
Jėzaus mokinius. Man jau aišku, kad
Viešpats norėjo, jog savo tyliu ir
nematomu gyvenimu Ji dalyvautų
Bažnyčios sukūrimo Paskutinės
Vakarienės metu, kad Apaštalai
pamatytų, kaip reikia mylėti Jėzų ir
Švenčiausiąją Trejybę.

Paskutinės gegužės mėnesio dienos
turi mus pastūmėti kuo giliau
įsitraukti į Sekminių liturgijos šventę.
Išlikime šalia tos, kuri yra Bažnyčios
Motina ir Šventosios Dvasios
Šventovė: toks visada bus geriausias
būdas gauti Parakleto malones ir

vaisius. Kaip visada prašau jus, kad
visos ir visi skirtumėte mano
intencijas Šventajai Marijai,
Tarpininkei ir meldžiančiai
Visagalybei, kad mes dar labiau
priartėtume prie Dievo Tėvo, Dievo
Sūnaus ir Dievo Šventosios Dvasios.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2010 m. gegužės 1 d.

[1] Jonas Paulius II, *Marijos katekezė
tikintiesiems*, 1997/10/01.

[2] Liturgia de las horas, Antifona
mariana al final de las Completas.

[3] Šv. Chosemarija, straipsnis „Pilar
Mergelė“, po mirties išleistas
Aragono knygoje, Zaragoza, 1976.

[4] Benediktas XVI, *Metų pabaigos
homilija*, 2009/12/31.

[5] Ten pat.

[6] Šv. Chosemarija, 1970 m. spalio.

[7] Šv. Chosemarija, Villa de
Guadalupe maldos užrašai,
1970/05/1.

[8] Ten pat.

[9] Ten pat.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-
laiskas-2010-m-geguze/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2010-m-geguze/) (2025-08-08)